

**ת"פ 8334/11 - מדינת ישראל נגד אברاهים חמידה, סאמר
שלודי, מאמון ג'עברי ת"פ 8463-11-18**

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 8334-11-18 מדינת ישראל נ'
חמידה(אחר/נוסף) ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אברاهים חמידה (אחר/נוסף)
2. סامر שלודי (אחר/נוסף) 3.

מאמון ג'עברי ת"פ
8463-11-18

הנאשמים

גזר דין

כללי

בנוגד שלושת הנאשמים, שני התיקים הרשומים מעלה, הגישה המאשימה כתבי אישום נפרדים המתארים עובדות זהות, ככל הנראה, על רקע "הלכת קינז".

ביום 13.3.19 הגיעו המאשימה ושלושת הנאשמים, שני התיקים הנפרדים, להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתוב האישום נגד הנאשמים וווחסה לכל אחד מהם עבירה של גנבת רכב (אופנו) לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין. הסדר הטיעון כלל הסכמה לעניין העונש, כל אחד מהנאשמים הודה בכתב האישום המתוקן והורשע על פי הודהתו בעבירה דן, תוך הסכמה שיווג בשעניינו تسוקיר של שירות המבחן וכן חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.

שלושת הנאשמים נמצאו מתאימים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

הדין שני התיקים התנהל בת"פ 8334-11-18

סיפור המקרה:

על פי כתב האישום המתוקן, ביום 24.10.18 הגיעו הנאים 2 ו- 3 לעיר חולון ברכבו של הנאם 3 בו נהג הנאם 2. בהגיעם למקום בו עמד האופנו של המטלון שלוו השים השני לנאם 1 את מיקומו וזה הגיע למקום ברכב טרניזיט שהורד בעבר מהכביש ולוחית היזהוי עליו אינה תואמת את זו שברישון הרכב, (להלן - רכב ההעמה). הנאים 2 ו- 3 הגיעו לתוךו את האופנו, והחברה נסעה מהמקום בשני הרכבים, תוך הפעלת מכשיר מש辩 תדרים על מנת לפחות בפועלות מכשיר האיתור שעל האופנו. שלושת הנאים וווחסה בסופו של דבר, כאמור, עבירה של גנבת רכב. בסופו של יום הוחזר הרכב לכל הנראה לבעליו.

טייעוני ב"כ המאשימה:

עמוד 1

המיאה מיקדה טיעונית באלה:

מדובר בעבירה רכוש חמורה, ואין הבדל בין גניבת אופנו לבין גניבת רכב.

קיימות נסיבות מחמירות לעבירה אשר בוצעה בתכנון ותחכום, תוך שימוש במכשור שיבוש תדרים, גם שימוש ברכב נספּ, שהורד מהכਬש לצורך הגניבה.

העריכים המוגנים הם שלום הציבור וביתחון רכשו

贊明ות וקלות הפוטנציאלי לביצוע עבירה גניבת הרכב זיכו אותה בכותרת "מכת מדינה" ולפיכך יש ליתן לה התיחסות שיפוטית מחמורה.

לנאשמים 1 ו- 3 אין עבר פלילי, לנאם 2 הרשעה בעברו, בתחום אחר

התסקירים שהוגשו אינם מיטיבים עם מי מהנאשמים.

בנסיבות אלה ביקש ב"כ המאישה לקבוע כי מתחם העונש הרואין בגין העבירות נע בין 20-10 חודשים מאסר בפועל, וביקש להטיל על כל אחד מהנאשמים 12 חודשים מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיזוי..

טיעוני ההגנה:

ב"כ הנאם 1:

חלוקתו של הנאם 1 בעבירה ה证实צם לכך שנ kraה להגיעה עם רכב למקום על מנת להעימים את האופנו עלייו. הוא לא נשם בקשר קשור, לא תכנן מריאן רכב אלא רק ה策ף לחבירו על רקע אישיותו הנגררת אף שהוא אינו עבריין. הנאם 1 שהוא במעצר בית מספר רב של חודשים, לא הפר אותו ולהודאותיו יש משקל רב מעבר לחיסכון בזמן הציבורי.

בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאם 1 להסתפק בעונש בן מספר מצומצם של חודשים מאסר שירות בעבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן.

ב"כ הנאם 2:

הנאשם 2 הוא צער הנאים, בן 20 בלבד בעת ביצוע העבירה. הוא לך אחריות והביע חרטה ואף התחיל הליך טיפול שלא הצליח בסופו של דבר עקב בעיות תקשורת. הנאם דואג לאחיו הקטנים שאין להם מסגרת או משפחה. הנאם היה עוצר 9 ימים והוא נתן במעצר בית מלא כחצי שנה.

לנאשם 2 אין דפוסים עברייניים. העבירה אותה עבר היא עבירה רכוש, היא לא לוותה בפגיעה בגוף אדם וכן אין להחמיר אותו.

עבורו הפלילי של הנאם 2 ישן, אין לקחת אותו בחשבון ובית המשפט מתבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן למאסר שירות בעבודות שירות ברף הנמור.

ב"כ הנאם 3:

הנאשם לך אחריות והביע צער על העבירה. אביו נפטר ונטל הפרנסה עליו. מאז למד לך ולא חזר לבצע עבירות. יש לאפשר לו לחזור לחיים רגילים ולאורח חיים נורמלי כי תוך הסתפקות במספר חודשים מאסר נמור ככל האפשר שירותה בעבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן.

תסקרי שירות המבחן:

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

הוכנו תסקרים בגין 3 הנאים, ובעניהם של הנאים 2 ו- 3 הוגשו גם תסקרים משלימים.

התסקרים מלמדים דברים שונים על כל אחד מהנאים, באופן טבעי, ומתראים בעניינו של כל אחד מהם בעיתיות בתא המשפטית עצימות נמוכה: הנאשם 3 הינו המפרנס העיקרי של המשפחה נוכח מות אביו, הורו של הנאשם 2 גrownim והוא מטפל באחיו.

מאידך, כל אחד מהנאים אובייח כ"מתקשה לעורך התבוננות פנימית ביחס לפעולותיו ולמניעים שלו".

שירות המבחן מצא כי הנאים 1 ו-3 לא יתרמו לטיפול במסגרתו ואילו לגבי הנאשם 2 כתב כי זה הביע תחילת נוכנות מילולית להשתלב בטיפול אך לאחר מגשים בודדים נתק קשור ואף הפסיק להגיע לקורס בו שולב.

מול קצינת המבחן הגיע כל אחד מהנאים אחריות - ولو חלקית - לעבירה, בין מהחרדה מתוצאות ההליך ובין מתובנה ראשונית לביעתיות שבביצועה.

בנסיבות אלה המליך שירות המבחן, באופן זהה לגבי כל אחד מהנאים, להטיל מסר שאפשר וירוצה בעבודות שירות, מסר מותנה לצורך הצבת גבולות ולהימנע מהטלת מסר בפועל נוכח גilm הצעיר, היעדר דפוסים עבריניים באישיותם, ולקיוחת האחריות, גם אם חלקית, למשיהם.

הסגורים ביקשו לשלו מרשיהם לتفسיר נוסף של שירות המבחן אך בקשתם נדחתה.

דין:

השאלת העומדת לדין הינה האם להטיל על הנאים עונש מסר בפועל או מסר שיוצאה בעבודות שירות, ובאיזה היקף.

צד החומרה עומדת מספר נסיבות בעלות משקל לא מבוטל.

אף שכתב האישום נגד הנאים תוקן והם הורשו בגניבת רכב, ולא ב"גניבת רכב בצוותא", אין ספק ששיטוף פעולה בין הנאים הוא אפשרי את הגניבה. א' הביא עמו את ב' שהתקשר לג' אשר הגיע עם רכב עליון, אחר כבוד, והועמס האופנו הגנו.

הניסיונו "לטשטש עקבות" בדרך של שימוש ברכב בעלلوحית זיהוי לא לו לצורך העמסת האופנו עליון, תוך שימוש במשבש תדרים להקשות על איתור האופנו באמצעות המכשיר שהותקן עליו מעדים על סמנים של עברינות טבואה בפעולות הגניבה. " עברינות טבואה" ניתנת לטיפול (למנעת חזרתיות) בין באמצעות טיפול יסודיים באמצעות שירות המבחן ובין בענישה חמורה ה"מטפלה" באותה עברינות באמצעות הרתעה. גם נתונים אלה צריכים לבוא בחשבון בעת שkeitת העונש.

בנסיבות אלה איןני מוצא כי חלקו של מי מהנאים, בין שהתקשרות לה萃ף, בין שביבקש, ובין שהתלווה, שונה באופן מהותי מזה של מי מחבירו, אף כי אני מוכן להניח - בהיעדר ראיות אחרות לסתור, כי הגניבה לא תוכנה אלא באותו יום.

בעובדה שמדובר באופנו ולא במכונית דעתו ידעת המשימה. לא זו בלבד שערכו של האופנו הספציפי רב (ישן מכוניות רבות שערכן נמוך ממוני), אין בשאלת הערך כדי לאפיין את מבחן החומרה, אלא דווקא שאלת התועלות עבור הבעלים או הצורך שלו באופנו או במכונית, היא שיזכרת את הפגיעה העיקרית באזרח הנפגע. שתיהן אין מבחןות בין כל התחבורה הממושגים מבחינת הפגיעה הנגרמת. גם לאדם וגם לערכיהם המהווים נכסיו - רוחותם, בטחונם ושלוםם. במובן זה, לא רק את האופנו גנבו הנאים, אלא גם נכסים נפשיים של בעליון, ولو לאוthonה עת.

בעפ"ג (ת"א) 37710-05-16 נקבע כי "רכב הוא חלק מהוותו של של אדם. אדם שמשתמש באופנו, כמו שהוא"

אדם שמשתמש ברכב. זה כמו זה, זקנים לכלי הרכב שברשותם לשימוש יומיומי ובחינה זו, הפגיעה בבעל הרכש היא אותה הפגיעה ומה שקבע החוק לגביו רכיב זה של סיכון קיים גם במקרה הנוכחי""

בצד הקולא עומדות מספר נסיבות אחרות:

כל הנאשמים היו צעירים (בני 20 - 23) בזמן האירוע, כשהנאשם 2 (לו הרשעה קודמת לשנת 2016 בגין עבירות אלימות לשנת 2015 בעטיה אף ריצה מאסר) היה הצעיר מוכלם.

לנאשמים 1 ו- 3 אין הרשעות קודמות כלל.

כל הנאשמים לקחו אחריות בפני בית המשפט על מעשיהם, הודיעו וחסכו זמן ציבורי יקר. גם אם עשו כן בעצת עורכי דין נוכח חומר הראות, יש לחתם את ההנחה וההקללה בדיון הנובעת מעצם ההודאה בעבריה ומהיותה מהירה. תסקירי שירות המבחן מלמדים כי איש מהנאשמים אינו בעל אישיות עברינית מושרשת וטבועה.

קבעת מתחם הענישה:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לגזר את דיןו של כל נאשם תוך צעידה במסלול המדורג, שתחילה בקבעת מתחם העונש ההולם, ווסףו בקבעת העונש המתאים.

"בקבעת מתחם העונש ההולם, יש להביא בחשבון, כיצד, את מידת הפגיעה בערך החברתי, בבסיסו הצורך להגן על הציבור מפני השפעה המזיקה שיש לעבירות רכוש בכלל וברכוב בפרט, ובכלל זה על הבטחן הציבורי שנפגע נוכח עבירות רכוש אלה. (תפ (תל אביב) 16-06-52964-2017 – מדינת ישראל נ' ראש סלאודה, תק-של (4)(26/11/2017) 81688)

AIROU BEUL MAFFINIM DOMIM NADON LAACHRONA BEMASGERAT TAP (YERUSHALIM) 18-02-5882 (כב' השופט ש' לאריב בבל):

"מעשיו של הנאשם מלמדים על מידת מסויימת של תכנון מוקדם. הגם שעבודות כתוב האישום לא מפרטות באשר לאופן התכנון המוקדם, הרי שעצם הרשעתו ביצוע עבירות קשירת קשר של הנאשם כי הנאשם יחיד עם עבד והקטין החליטו על ביצוע גנבת אופנוו, ואין המדבר באירוע ספונטני".

כמו כן, הנאשם נהג על האופנוו הגנוב מרחק של ממש, מTEL Aviv ועד לירושלים. נתון זה יש בו ללמד על עוזת המצח ועל תחכום מסוימים, שכן יש להניח כי מטרתם הייתה העברת אופנוו לעיר רוחקה יותר, באופן שיקשה על מציאתו. יתר על כן, את המרחק הרבה עשה הנאשם כשהוא נהוג על האופנוו ללא רישוון נהיגה. אין המדבר בנסיבות קצרה שונות אך להוביל את האופנוו הגנוב אל עבר מקום מסתור (וגם אילו היה זה המצב, היה הדבר חמוץ), כי אם נסיעה של ממש בה הקים הנאשם סיכון לעצמו וליתר משתמשי הדרכים.

עוד יובא בחשבון כי הנאשם נתפס בסופו של אירוע, לאחר שניסה להימלט ולאחר שימוש בפצצות תaura שנעודו לאטרו, על ידי כוחות המשטרה. משכך יש להניח כי האופנוו הושב לבعلיו, באופן המלמד כי הנזק שנגרם כתוצאה מעשיו של הנאשם אינו ברף הגבואה".

כב' השופט בבל' סקרה גם את הפסיקה הנוגגת בנסיבות אלה:

"במקרים דומים הוטלו על נאשמים שהורשעו בעבירות גניבת רכב עוני מאסר בפועל. במקרים מתאימים מושתים עונים של מאסר בעבודות שירות, ולרוב ענישה זו באה בעקבות הליך טיפולית ונטיילת אחריות (ראאו והשוו, בשינויים המחייבים, ענישה ומתחמי עונש העולם במקרים הבאים: רע"פ 1123/14.3.18 ישראלי (פורסם בנבו, 14.3.18); רע"פ 2054/2054 הימת רביעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.3.18); רע"פ 7577/17 נסירת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.17); רע"פ 1052/17 מחמד ג'ברין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.03.17); רע"פ 9267/17 ابو עישא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.18); רע"פ 5771/16 ראייד עיאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.16))."

הנה כי כן, ניכר כי גם פסיקת בית המשפט מכתבה קביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל בין מספר זו ספרתי של חודשים.

כפי שפירטתי קודם לכן, נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם היו ככלו בערינותו כמעט טבועה, ולכל הפחות סמנה של אותה עברינות, בתכנון, ביצוע המזדקק, בהיעדר המחשבה הנוספת תוך כדי המהלך. כל אלה מティלים

כל לא פשוט על האירוע בכללותו. בגין יש למתוח את המתחם בין 7 - 12 חודשים מאסר.

מצד שני, יש לתת משקל לא מבוטל להיעדר עבר פלילי לשנים משלושת הנאשמים, לגילם הצעיר יחסית בעת ביצוע העבירה, וגם ללקיחת האחריות הנובעת ממהודתם.

בהתנתק כל אלה, אני סבור כי עלי למקם את הנאשמים בשליש התחתון של מתחם העונשה.

לקחתי בחשבון גם את המלצה השירות המבחן אשר על אף הנכונות המזערית שביטא מי מהנאשמים להיכנס להיליך טיפול, והאחריות החלקית שלקח לעבירה, המליץ להימנע משליחתם למאסר בפועל והמליץ על מאסר שאפשר וירוצה בעבודות שירות.

אשר על כן, אני גוזר על הנואשם, סامر שלודי, את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך תשעה חודשים. המאסר יכול וירוצה בעבודות שירות. ככל שלא ניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות אלא בפועל בלבד, יהיה גובה המאסר 7 חודשים, תחילת מועד הריצוי ביום 20.11.20.
2. קנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם עד ליום 1.3.2021.
3. פיצוי למתלון בסך 4000 ₪, הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.2021, כל תשלום ישולם תחילת על חשבונו הפיזי ורק לאחר מכן על חשבונו הקנס.
4. מאסר למשך 7 חודשים אותו לא ירצה הנואשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירות רכוש לפי חוק העונשין מסווג פשע.
5. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה הנואשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירות רכוש לפי חוק העונשין מסווג עוון.
6. אני מחייב את הנואשם להצהיר כי אם יעבור עבירות רכוש כלשהן לפי חוק העונשין בתוך שנה מהיום ישלם סך 2000 ₪. יסרב להצהיר יאסר למשך 10 ימים- הצהרת הנואשם נרשמה לפני.

זכות ערעור לבית המשפט המחויזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"א, 25 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.